

מ"ת 67058/03/17 - מדינת ישראל נגד אלון שיינין, אמיר סלאמה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

מ"ת 67058-03-17 מדינת ישראל נ' שיינין(עציר) ואח'
תיק חיצוני: 119321/2017

בפני	כבוד השופט ארז יקואל
מבקשת	מדינת ישראל
נגד	
משיבים	1. אלון שיינין (עציר) 2. אמיר סלאמה (עציר)

החלטה (בעניינו של המשיב 2)

הצדדים חלוקים בשאלת קיומן של ראיות לכאורה בתימוכין בעבירות המיוחסות למשיב.

רקע

כנגד המשיבים הוגשו כתבי אישום, נפרדים המייחסים להם ביצוע עבירות של נשיאת והובלת נשק ואביזר לנשק שלא כדון, לפי סעיף 144(ב) רישא וסיפא לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"), שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק והסתיעות ברכב לביצוע פשע לפי סעיף 43 לפקודת התעבורה.

מעובדות כתב האישום עולה כי בין המשיבים קיימת היכרות מוקדמת. בזמן הרלוונטי לכתב האישום, היה רכב מסוג סקודה מ"ר 7715216 בבעלותו של אביחי בבאי (להלן: "**בבאי**" ו- **רכב הסקודה**" בהתאמה) וכן היה רכב מסוג סקודה אוקטביה מ"ר 4080867 בבעלותו של המשיב (להלן: "**הרכב**"). בין המשיב 1 לבבאי קיימת היכרות קודמת.

עובר ליום 16.3.17, החל משעות הצהריים, בוצעו התקשרויות רבות בין שני המשיבים, שקבעו להיפגש בג'לג'וליה. בסמוך לשעה 19:00 נפגשו השניים בג'לג'וליה ובנסיבות שאינן ידועות במדויק למבקשת, הגיעו לידיהם אקדח חצי אוטומטי תוצרת מצרים בצירוף מחסנית תואמת (להלן: "**הנשק והמחסנית**"). בסמוך למועד זה, החלו המשיבים בנסיעה מג'לג'וליה לגבעת שמואל, כאשר המשיב נהג ברכב והמשיב 1 נהג ברכב הסקודה. במקום שאינו ידוע במדויק למבקשת, ביצעו השניים ירי באמצעות הנשק כדי לוודא את תקינותו. לאחר מכן, המשיב 1 ניקה את הנשק והמחסנית כדי לא להותיר טביעות אצבע או DNA וזאת כדי לשבש הליך שיפוטי. בשלב שאינו ידוע למבקשת, הצטרף בבאי למשיב 1 ברכב הסקודה. בשל העובדה שהנשק נמצא תקין, נסעו המשיבים עם הנשק והמחסנית לגבעת שמואל, שם, סמוך לשעה 23:30, החנו השניים את 2 כלי הרכב בסמוך לדיונה בה מתבצעות עבודות בנייה. אז, ירדו המשיב 1 ובבאי מרכב

הסקודה, פנו לעבר הדיונה והמשיב המתין ליד הרכב. המשיב 1 הניח את הנשק והמחסנית בתוך שקית ניילון מתחת לאבן בגבעה הממוקמת בדיונה. או אז, הבחין השוטר שניר בן ארוש במשיבים ובבבאי, הזדהה כשוטר ועיכב אותם במקום.

מכל אלו, המבקשת טוענת כי המשיב, במעשיו האמורים, נשא והוביל בצוותא חדא עם המשיב 1 נשק ואביזר לנשק, בלא רשות על פי דין, שיבש הליכי משפט והסתייע ברכב לביצוע פשע.

יחד עם כתב האישום, הגישה המבקשת בקשה למעצר המשיבים עד תום ההליכים. המשיב 1 לא כפר בקיומן של ראיות לכאורה, בעוד המשיב טוען כי אין בנמצא רף ראיתי התואם את המשך מעצרו.

תמצית טיעוני הצדדים

המבקשת מפנה לראיות לכאורה להוכחת אשמתם הלכאורית של המשיבים, בהתבסס על הודעתו של השוטר ועל דו"ח הפעולה והשחזור מטעמו, אשר למיקום המשיבים בסמיכות לנשק והמחסנית; צילום הנשק והמחסנית כאשר הם מוסלקים מתחת לאבן; חו"ד מעבדת נשק במז"פ לפיה המדובר בנשק שבכוחו להמית; דוחות פעולה ותפיסה של השוטרים שמצאו את הנשק והמחסנית; פלטי תקשורת מכשירי הטלפון של המשיבים המשווים ביניהם רבות ומאוכנים לאורך כל מסלול הנסיעה מג'ל'וליה ועד לגבעת שמואל, על אף טענתם בחקירתם שהמפגש ביניהם היה מקרי; דוחות פעולה ואיכון הטלפונים של המשיבים המעידים על המסלול אותו עשו מג'ל'וליה לגבעת שמואל כאשר המשיב 1 נהג ברכב הסקודה והמשיב 2 נמצא ברכב, על חור ירי ברכב זה ואמרות המשיב 1 למדובר המפלילות את המשיב.

הסניגור, מנגד, טוען כי אין ממש בהפניות המבקשת.

אשר להודעה ולדו"ח הפעולה של השוטר, מובהר כי נפלה טעות בוטה וקשה בהפניות המבקשת בטיעוניה. הסניגור סובר כי זהו הבסיס המרכזי עליו נטען כי יש לבסס את התשתית הראייתית בתיק. הסניגור מדגיש כי דוחות אלו מלמדים תמונה שונה לפיה המשיב 1 פעל למול אחר שנמצא בסמיכות אליו - בבאי, ולא למול המשיב עצמו. כך נטען כי המשיב 1 אף סימן לאותו בבאי בעזרת ידיו להבדיל מלמשיב עצמו. הסניגור מדגיש כי המשיב הגיע למקום עם הרכב - מסוג סקודה בצבע שונה מרכב הסקודה שלגביו היה מידע מודיעיני והוא שייך לבבאי ומי שנהג בה הוא המשיב 1. נטען כי אין קשר בין רכב הסקודה לבין המשיב. כך, מסכם הסניגור בהקשר זה של הטיעון כי מי שעמד בסמוך למקום בו נמצאו הנשק והמחסנית היו המשיב 1 ובבאי.

המבקשת אכן אישרה כי המדובר בבלבול בטיעוניה הכתובים בין בבאי לבין המשיב ורק בהקשר זה.

אשר לדברי המשיב 1 למול המדובר, נטען כי המבקשת הוציאה את הדברים מהקשרם. לגישת הסניגור, כי מי שבדק את הנשק באוויר הוא המשיב 1 ונטען כי המדובר הוא זה שאמר "הוא אכל אותה" ולא המשיב 1. הסניגור מפנה לפרוטוקול מדיוני מעצרי הימים בו מוזכרים שלושה - משיב 1 שם הוא המשיב כאן, המשיב 2 שם הוא המשיב 1 כאן, והמשיב 3 הוא

בבאי (אברהם אביחי). נטען כי המשיב 1 מראה למדובר את אותו פרוטוקול ועליו הם שחים. הסניגור מפנה כי בעצם השיח על המשיב שם נשאל המשיב 1 לגבי זהותו של האחר, האם יש לו אישורים והלה משיב בחיוב. לטענת הסניגור אין המדובר בראיה מפלילה. אשר למלל בתמליל "והוא בדק את זה", תוך ייחוס המבקשת את הדיבר "הוא" למשיב - נטען כי מי שהודה שבדק את הנשק הוא המשיב 1, כך שאין לקשר בין השניים. בהמשך, מפנה הסניגור לתשובת המשיב 1 לשאלת המדובר "האם זה מג'ל'וליה (המשיב) בדק את זה" - "אסור" ונטען כי לנוכח אלו, המבקשת שוגה בדמיונות שעה שהיא מייחסת את העבירות מושא כתב האישום למשיב עצמו. הסניגור בעמדה כי אין ולו אמירה אחת פוזיטיבית לפיה המשיב בדק את הנשק. ביחס להמשך התמליל נטען כי המדובר שואל את המשיב 1 האם בבאי - בן דודו, "בדק את זה", והמשיב 1 צקצק בלשונו ובהמשך מסר "הוא שהביא בדק". לשיטת הסניגור, לא ידוע מי הוא זה שהביא את הנשק ובדק אותו, וגם כאן מודגש כי אין המדובר באמירה מפלילה שניתן לבסס על סמכה את כתב האישום כנגד המשיב.

אשר לאיכונים, נטען כי החקירה לא הושלמה עד תום בהקשר זה. מובהר כי איכון אינו מאפשר הצגת מיקום מדויק וגם אם כך, נטען כי אין בנמצא ראיה אחת לפיה הנשק הובל במסלול הנטען. עוד נטען, כי אין משמעות מפלילה לעובדה ששני המשיבים היו יחדיו ומודגש שהם לא שהו באותו רכב. הסניגור מוסיף ומפנה למחדל חקירתי נטען בכך שלא נתפסו מצלמות המושב בו טען המשיב שהיה במסגרת אותו מסלול נסיעה המיוחס לו.

אשר לירי שבוצע מהרכב, נטען כי אין בנמצא חוות דעת מז"פ ביחס לשרידי ירי או כל ממצא פוזיטיבי אחר הקושר את המשיב לביצוע המעשה.

בנסיבות אלו, סבור הסניגור כי המבקשת לא עמדה בנטל החל עליה לבסס תשתית ראייתית לכאורית שתצדיק את המשך מעצרו של המשיב.

דין והכרעה

לאחר עיון בטענות הצדדים ובחומרי החקירה שהוצגו לעיוני, שוכנעתי כי יש בידי המבקשת די והותר ראיות גולמיות, שיש בהן את הפוטנציאל להפוך לראיות של ממש במשפט עצמו, על מנת שתבססנה את אשמת המשיב במיוחס לו מעל ספק סביר.

כידוע, בשלב זה של הליך המעצר על בית המשפט לבחון האם יש בראיות משום פוטנציאל להרשעת הנאשם בתום ההליך המשפטי (ר' בש"פ 8087/09 **זאדה נ' מדינת ישראל**, פד"י נ(2) 133). אין בית המשפט נדרש לעמוד על משקלן של הראיות ועל מהימנות העדים לצורך מעצר המשיב עד תום ההליכים. בחינה זו שמורה להליך העיקרי. על בית המשפט לבחון האם קיים סיכוי סביר שעיבוד הראיות הגולמיות במשפט, יוביל לביסוס האשמה מעל לספק סביר (ר' בש"פ 8311/13 **אברמוב נ' מדינת ישראל** [19.12.13]).

אשר לדו"ח הפעולה וההודעה של השוטר שניר בן הרוש (מהימים 17.3.17 ו- 27.3.17) - מהם עולה, כי בסמיכות למקום בו נמצא הנשק היו שלושה אנשים - שני המשיבים ובבאי. אכן, אלון ובבאי היו בצמידות האחד לשני והראשון סימן לשני (הוא החשוד 2 בדו"ח הפעולה של השוטר) דבר מה בעזרת ידיו. עם זאת, מתאר השוטר כי המשיב עצמו עמד ליד שני הרכבים וכיצד הבחין בשני החשודים "בשטח הפתוח כ- 50 מטר לערך". השוטר הבחין כי המשיב מאוד לחוץ, רועד, ממלמל לעצמו ומסתכל לצדדים ולשאלה מדוע הוא במקום, השיב כי הגיע עם הרכב על מנת לפגוש חברים.

הסניגור צודק בטענותיו בהקשר לטעות בטיעוני המבקשת אך אין בטעות זו, גם לאור גרסת המשיב, כדי לגרוע מנוכחות בלתי תמימה, לכאורה, המיוחסת לו, בסמיכות מקום לנשק, למשיב 1 ולבבאי. אזכיר בשלב זה כי המשיב 1 מודה לכאורה במיוחס לו למול המדובב.

בנסיבות אלו, התרשמתי כי יש בנוכחותו של המשיב במקום כדי להוות ראיה מפלילה לכאורה כנגדו וההסברים שנשמעו מפיו אינם מספקים בשלב זה. לא שוכנעתי כי זהו הבסיס הראייתי המרכזי עליו נסמכת המבקשת, כטענת הסניגור, שכן כפי שהובהר ביחס לבבאי, לא היה די בנוכחותו במקום בלבד על מנת לגבש את הרף הראייתי הנדרש כנגדו.

אשר לאמרות המשיב 1 למול המדובב - עיינתי בתמליל הרלוונטי והתרשמתי כי יש בו כדי להפליל את המשיב במיוחס לו גם בכל הקשור בנשיאת הנשק למקום. מבלי לקבע מסמרות, התרשמתי כי אותו "הוא" אליו ההתייחסות בתמליל, אינו אלא המשיב.

אכן, התייחסות הדוברים בחלק מהתמליל היא לשלושת המעורבים על פי פרוטוקול הדיון מהליך מעצר הימים. בתחילת התמליל, מציין משיב 1 כי הוא ובבאי שומרים על אתר במקום וכשהם יצאו ממנו "קפצו" עליהם אנשי המשטרה (ר' עמ' 5 ש' 39-38). עוד מוסיף משיב 1 ואומר כי "זה (הנשק - א.י.) לא שלנו" (עמ' 6 ש' 12). בהמשך מדבר משיב 1 על הנשק באופן הנחזה להיות מידיעה אישית וכן על מקורו ועל "תרמיל" שישנו גם (ר' עמ' 9 שורות 39-34; עמ' 10 ש' 1-20).

משיב 1 נשאל על ידי המדובב אם נעשתה בדיקה בליסטית כשהנשק הגיע ואז השיב שהוא זה שעשה את הבדיקה. עוד נשאל אם נעשתה לו בדיקה "עם ספריי". אז מופיעה ההתייחסות הראשונה לדיבר "הוא", כשהמשיב 1 אומר "הוא עשה". כשהמדובב אומר "שאלם עושים לו ספריי אכלתם אותה". המשיב 1 ענה: "הוא אכל אותה... כל התיק נופל עליו... אנחנו משתחררים" (ר' עמ' 10 ש' 21-39; עמ' 11 ש' 1).

בהמשך, כשאומר המדובב למשיב 1 שמקשרים בינו לבין ג'לג'וליה, ממנה מגיע המשיב - שהוא חברו של משיב 1, מאשר זאת האחרון ובצמידות מלל, ממשיך לדבר על חבר שלו, להבדיל מבן דודו שהוא בבאי. מייד שואל אותו המדובב "אין מצב שהוא אמר להם", והמשיב 1 עונה: "...זה הוא הביא". מייד ובהמשך, מציין המשיב 1 "...והוא בדק את זה... והוא הביא". עוד ובהמשך שואל המדובב "זה שמג'לג'וליה בדק את זה?", והמשיב 1 עונה: "אסור". כשנשאל אם בן דודו בדק את זה, הוא מצקצק באופן הנחזה להיות כתשובה שלילית וכשנשאל מי ירה, השיב "הוא שהביא בדק" (ר' עמ' 11 ש' 1).

עמ' 11 שורות 34-38; עמ' 12 ש' 1-34). המדובר בשלושה מעורבים. המשיב 1 אינו מדבר על עצמו שעה שהוא מתייחס ל"הוא" וגם אינו מדבר על בן דודו - בבאי בהקשר זה. נותר אך המשיב.

תימוכין נוסף להיות אותו "הוא" המשיב, מצוי בהמשך התמליל. כששאל המדובר את משיב 1 אם ל"הוא" יש אישור עבודה ות"ז, עונה כי מדובר בערבי ישראלי (ר' עמ' 13 ש' 20-21).

לכאורה, המדובר במלל מפליל מטעם המשיב 1 הקושר את המשיב הן להבאת הנשק והן לבדיקתו. עצם העובדה שהמשיב 1 מתאר כי הוא עצמו בדק את הנשק, אין משמעה הבלעדי כי הנשק לא נבדק גם על ידי המשיב קודם לכן. קיימת אמירה פוזיטיבית לפיה גם המשיב בדק את הנשק, לכאורה. גם בלעדי נתון בדיקת הנשק, יש בתמליל אינדיקציות מפליליות לכאורה להיות המשיב זה שהביא את הנשק למקום. המדובר באמרה מפלילה של שותף, שנגדו הוגש כתב אישום נפרד. תהיות הסניגור כהפניותיו תתבררנה בדיון בתיק העיקרי ואין בהן כדי לשמוט את עוצמתו המפלילה לכאורה של התמליל.

אשר לאיכונים ולשיחות הטלפוניות שערכו המשיבים - אף שאין באיכון כדי לגבש מיקום מדויק של אדם, כטענת הסניגור, הדברים נתמכים בטענת המשיב 1 לפיה המשיב הוא זה שהביא את הנשק. יוצא כי קיימות ראיות לכאורה להובלת הנשק במסלול הנטען, גם אם שני המשיבים לא שהו באותו רכב.

לא התרשמתי כי העדר תפיסת מצלמות המושב מהווה מחדל חקירתי כה חמור המצדיק קביעת חולשה בחומר הראיות לכאורה. בנוסף, יש באיכונים, שאינם עומדים לבדם, כדי לתמוך בטענות המבקשת בכל הקשור לקשר פסול שנרקם בין המשיבים להובלת הנשק ולהסלקתו במקום בו נתפס. גם אם המשיב לא עמד בצמידות לשניים האחרים, אין לו הסבר מספק, בשלב זה, אשר למעשיו במקום ודרך הגעתו אליו. המשיב 1 מפליל את עצמו ואת המשיב והאיכונים על פלטי השיחות מלמדים על מסלול נסיעה של השניים, ליעד מסוים בו נמצא הנשק, תוך קיומו של קשר רציף ביניהם.

אכן, אין בנמצא חו"ד מז"פ ביחס לירי הנטען שבוצע מהרכב, שיש בו כדי לתמוך בהובלת המשיב את הנשק למקום. עם זאת, העיסוק בראיות בשלב זה מתמקד בקיים בתיק החקירה, להבדיל ממה שאינו שלא קיים בו. אין חולק אשר לקיומו של חור מקליע ברכבו של המשיב. גם אם לא ניתן לקשר נזק זה לנשק במידת הוודאות הנדרשת, עדיין קיימת ראיה לכאורה לפיה המשיב הוא זה שהביא את הנשק למקום, כדברי המשיב 1.

אשר להודעות המשיב - בהודעה מיום 17.3.17 שעה 04:07 הכחיש המשיב את המיוחס לו וכן טען כי אינו זוכר אם מכיר את משיב 1 - חברו (ר' עמ' 2). המשיב הוסיף וטען כי אינו זוכר מה עשה והחל לשמור על זכות השתיקה, גם כשנשאל על נוכחותו במקום וזאת באופן המחזק את הראיות לכאורה שהצטברו כנגדו. בהודעה מיום 17.3.17 שעה 20:07 המשיב מאשר, בין היתר, שהוא מכיר את המשיב 1. כטענת המבקשת, גרסת המשיב אינה מתיישבת עם קשרי השיחות והאיכונים, עם שהייתו בסמוך לנשק ועם דברי המשיב 1 למדובר.

לאור כל אלו, שוכנעתי כי יש בנמצא רף ראיתי נדרש בדמות ראיות לכאורה בתימוכין בעבירות המיוחסות למשיב.

ניתנה היום, א' אייר תשע"ז, 27 אפריל 2017, בהעדר
הצדדים.